

δὲν βλαστάνουν, ὅπου δὲν ὑπάρχουν Σωτηρόπουλοι καὶ Παπαμυγελόπουλοι.

Δὲν εἶμαι, μᾶς εἶπε, μικρὸ παιδί, αἰσθάνουμαι ὅτι δὲν εἶμαι καλῶ. Δὲν φοβοῦμαι τὸν θάνατον. Δὲν τὸν ἐφοβήθη τὸσαις φοραῖς ποὺ τὸν ἀντίκρυσαν· ἀλλὰ θέλω νὰ δι-
κασθῶ. Δὲν μὲ μέλει ἂν καταδικασθῶ. Θέλω νὰ καταδικασθῶ. Ἀλλὰ τοῦλάχιστον οἱ ὑπουργοί, ποὺ δὲν ἔγιναν ὑπόδικοι, θέλω νὰ τοὺς δῶ ἐδῶ, καταδικάσους. "Ἐνα φό-
βον ἔχουν, μήπως δραπετεύσω. Ἄν ἤθελα, δὲν δραπετεύω, νὰ εἶμαι τώρα βασιλεὺς τοῦ Ὀλύμπου, μὲ πεντακοσίους ἀνθρώπους; Ἄν δὲν θέλῃ ἡ φρουρά, δὲν δραπετεύει κά-
νένας. Τὸν Τακούση τὸν ἐβγαλε ὁ Λοχίας. Τὸν Ζούρκα ἄλλος λοχίας. Ἄν ἤθελα, δὲν εἶχα ἕνα ἀξιωματικὸν φί-
λον, ἕνα λοχίαν ἀπὸ ἡμῶν τὸσον καιρὸν γενικὸς ἀρ-
χηγὸς τῆς Θεσσαλίας; Ἀπὸ εὐηργέτησα τὸσον κόσμον; Ὁ Γκορδζῆς εἶναι ἐλεύθερος νὰ πάγῃ ὅπου θέλει. "Ολοι οἱ Κιγκινάτοι εἶναι ἐλεύθεροι. Μόνος ἐγὼ εἶμαι τὸ ἀμόρι καὶ σφυρίζουν ὅλοι κατεπάνω μου. Οἱ Τρικουπι-
κοὶ φοβοῦνται νὰ μοῦ χορηγήσουν τὴν παραμικρὰν εὐ-
κολίαν, μήπως ἀρχίσουν οἱ κουμουνδουρικοὶ τὴν γλωσ-
σάν των. Οἱ κουμουνδουρικοὶ, οἱ φίλοι μου, ἀπ' ἀρχῆς τῆς συλλήψεώς των, τράβηξαν χέρι κ' ἔκαμν καλῶ. Ἐδῶ (εἰς τὸ θεραπευτήριον), τὴν πρώτη βραδεῖα ποὺ ἦλθα, ἔπνεα τὰ λούσθια, δὲν μπορούσα νὰ ἀναπνεύσω. Βράδῃ βράδῃ βλέπω τὸν κ. Φρούραρχον κ' ἔρχεται φέρων
κάτι σίδερα, κάτι ἀλυσίδες, νὰ μὲ κλειδώσῃ καλῶ, μή-
πως καὶ φύγω ἐνῶ ἐγὼ ψυχρῶραῶσα. Ἡθελαν φαίνε-
ται ν' ἀρπάξουν καὶ τὴν ψυχὴν μου, νὰ τὴν βάλουν σ' ἕνα κιώτιον καὶ νὰ τὴν τιμωρήσουν καὶ αὐτήν. Κἄπου
κἄπου ὑποφέρω τέτοιαις στενοχωρίαις ἀπὸ τὴν φρουρά κ' ἐρεθίζουμαι καὶ γίνουμαι χειρότερα. Ἡ λέξις νοσῶκο-
μεῖο συμφωνεῖ μὲ τὴν στενοχωρίαν;

Ἐνίοτε ἔχει καὶ παιδρὰς στιγμὰς. Ὁνειρεύεται τὴν ἀθώωσίν του.

—Νὰ δώσῃ ὁ θεὸς, μᾶς ἔλεγε, ν' ἀθωωθῶ, καὶ νὰ πᾶ-
με σ' ἕνα μοναστήρι τοῦ θεοῦ μου, σ' τὴν Παναγιά σ' τὸν Ὀλυμπο, νὰ φάμε ἕνα σφαχτό.

Τῷ ἀνεκκοινώθῃ ἐσχάτως ὅτι ἄμα συνερχομένης τῆς Βουλῆς θὰ συγκεροτηθῇ Εἰδικὸν Δικαστήριον. Ἡ ἰδέα αὕτη τοῦ χρησιμεύει ὥς τὸ καλλίτερον δυναμωτικόν. Ἐχει φαίνεται νὰ κάμῃ καὶ ἄλλας ἀνακαλύψεις, ἂν προ-
σαχθῇ εἰς δίκην.

* *

Ὁ εὐθυμότερος σύντροφος τοῦ Βελέντζα εἶναι ὁ ἄλλο-
τε βουλευτὴς Κερυστίας Χατζῆ Νικολῆς, καταδικασθεὶς ἐπὶ φόνῳ ἐνὸς κακούργου, ὡς λέγει, φόνῳ, τὸν ὅποτον πάλιν ὡς λέγει, ἔκαμν ἐξ ἀπροσεξίας. Ἡ ποινὴ του εἶναι δεκαπενταετής. Τὸν ἀπώλεσε, δὲ ὡς λέγει, ἡ πολιτικὴ. Ὅταν ἐδικάζετο εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ κόμμα τοῦ Κουμου-
δούρου. Σχῆμα κατὰ τὸ νοούμενον.

Ἐν νόστιμον τῆς δίκης του.

Ὅταν εἰς τὸ δικαστήριον ἀνεγνώσθη ἡ κατηγορία, τῶν ἐνόρκων συστησάντων αὐτὸν εἰς τὴν βασιλικὴν χά-
ριν, ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων λαβὼν ὕψος βαρὺ ὡς νὰ ἐ-
πρόκειτο περὶ ἐνδεκαετοῦς τινος λωποδύτου,

—Οἱ ἐνόρκοι, τοῦ λέγει, ἰδοὺ σὲ συνιστῶσιν εἰς τὴν βασιλικὴν χάριν. Κύτταξέ νὰ κάθῃσαι ἡσυχᾶ εἰς τὴν φυ-
λακὴν.

Ὁ Χατζηνικολῆς τότε ἔσπασεν ἀπὸ θούρια τὴν καδένα τοῦ ὥρολογίου του.

Ἐμπρὸς μου παρὰλάσσουν φάσματα, μορφὰ καὶ θύ-
ματα.

Ἰδοὺ εἰς γέρον ἀρχιληστὴς ἀπὸ τὰ Σάλωνα, κοφὸς, κοντὸς, μὲ λευκὸν ὑπογένειον Μεφιστοφελῆ, μὲ μάτια στρογγυλὰ λέοντος τοῦ περιβολιοῦ. Θὰ ἔχει δικνύσει καμ-
μὶα εἰκοσυχρὰ ἔτη ἐπιθεωρῶν ὅλας τὰς φυλακὰς τοῦ κρά-
τους. Δὲν ξέρω ἂν ἀπώλεσε τὴν ἔξιν τοῦ ληστεύειν· ἀλλ' ὑποθέτω, διότι ἔχασε τὴν δύναμιν τοῦ τρώγειν. Ὁ ἀνθρω-
πὸς αὐτὸς ζῇ τώρα ἐπὶ μῆνας ἀπὸ . . . ἔμετον. Ἐμεῖς ὅ, τι τρώγει. Τρώγει λοιπὸν ὅχι διὰ νὰ ζήσῃ, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐ-
μέσῃ. Ἡ ἐλληνικὴ φιλάνθρωπία συνεκινήθη τὸν ἔφερεν ἀπὸ τινος εἰς τὸ θεραπευτήριον καὶ μετ' ὀλίγον πρόκει-
ται νὰ τὸν ἀπολύσῃ, χαρίζουσα αὐτῷ τὴν ποινὴν.

Ἰδοὺ εἰς ζυγνὸς νέος μὲ λεπτὰ χαρακτηριστικὰ καὶ ἀγαθὴν φυσιογνωμίαν. Εἶχε κλέψει πενήντα δραχ-
μάς. Οἱ σοφτάδες ἐκήρυξαν τὴν πράξιν ληστείαν; —διότι οἱ σοφοὶ παρὰδέχονται διαφορὰν μεταξὺ τοῦ κλέ-
πτειν 50 δρ. καὶ τοῦ ληστεύειν αὐτάς· ὦ! μὴν ἐπιμέ-
νετε· δὲν εἶναι διόλου τὸ ἴδιον—καὶ τὸν κατεδικάσαν εἰς ὀκταετὴ ἐιρκτὴν. Τί τῷ συνέβη; Ἐγείνε φθισικὸς ἐντὸς τῶν φυλακῶν καὶ νοσηλεύεται καὶ σήπεται.

*

Ἀσφυκτιῶ. Οὔτε ἂν ἡμέρας ὅλας κατεγινόμεν μὲ τοὺς τυράννους τῆς ἀπαισιοδοξίας, τὸν Σοπενχάουερ, τὸν Λεοπάρδη καὶ τὸν ἡμέτερον Παπαρηγόπουλον, οὔτε ἂν κατεδικαζόμεν νὰ διέλθω ἐβδομάδα ὅλην εἰς τὰ λατο-
μεῖα τῆς Πάρου, δὲν θὰ ἀπελπιζόμεν τὸσον περὶ τοῦ κό-
σμου, οὔτε θὰ ἡσθάνομην ἀλύσσεις εἰς τὴν ψυχὴν μου. Ἡ ἀνθρωπίνη ἀθλιότης, ὡς ἀρπάγῃ μὲ χίλιαν ἀγκιστρα, σὲ συλλαμβάνει ἐντὸς τῶν φυλακῶν, ἐδῶ σοῦ ῥίπτει ἕνα στε-
ναγμὸν, ἕνα σθυσμένον ὀφθαλμὸν ἐκεῖ, ἀπαίσιον ξηρὸν βῆλα ἄλλου, κἄπου κἄπου ἐν δάκρυ, καὶ εἶσαι πλέον αἰ-
χμαλῶτος αὐτοῦ τοῦ κόσμου καὶ ὅταν ἐξέλθῃς τῶν τει-
χῶν του, καὶ ὅταν δὲν εἶσαι μεταξὺ αὐτῶν, παρακα-
λούντων σε ὅλων μαζὺ νὰ γράψῃς δύο λόγια διὰ τὸν ἕναν καὶ διὰ τὸν ἄλλον, ἀκόμη τοὺς βλέπεις, τοὺς ἀ-
κούεις, τοὺς αἰσθάνεσαι καὶ τοὺς πονεῖς.

Νὰ γράψω διὰ σὲ δυστυχεῖς, δυστυχεῖς δεσμῶται; Ἀλλ' ἐὰν εἶχον τὴν δύναμιν, θὰ σὲ ἡλευθέρουν ὅλους, καὶ θὰ ἔσωζα τὴν ψυχὴν μου, ἂν εἶχα καὶ χιλιάς ἀμαρ-
τίας.

Καλιθάν.

ΒΙΒΛΙΑ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΝ ΦΥΛΑΚΗ.

ΣΤ' ΔΕΛΤΙΟΝ.

Ἡ κυρία Σ. Περράκου	Φυλλάδια 50
Ἀνώνομος Κυρία	Τόμοις 21
Δεσποτὴν Χρυτῇ Χρ. Δάκου	" 20